ឆ ព្យញ្ជនៈទី ៧ ក្នុងវគ្គទី ២ ជាតាលុជៈ មានសំឡេងក្នុងពីតាន ជិតត្រង់ក្រអូមមាត់ ជាធនិត-អឃោសៈ ។ ខាងសំស្ក្រឹតនិងបាលីមានសំឡេងជា ឆៈ ។ ព្យញ្ជនៈ ឆ នេះ តាមសំយោគវិធាន, កាលបើមានព្យញ្ជនៈឯទៀតនៅពីខាងដើម ត្រូវតម្រួត ច ពីខាងលើជាដរាប ដូចជា *បច្ឆាយា* "ស្រមោលព្រះបង់"; *ឆទ្ទន្ត* "ដំរីមានភ្លុក ៦ ព័ណ៌"; *សេតច្ឆត្ត* ឬ *ស្វេតច្ឆត្រ* "ឆត្រស" ជាដើម, ឯខ្មែរប្រើជា *បឆាយា*, *ឆទន្ត*, *សេតឆត្ត* ឬ *ស្វេតឆត្រ* ដូច្នេះ ពុំត្រឹមត្រូវតាមសំយោគវិធានឡើយ, លើកលែងតែពាក្យជាគាថា ឬពាក្យដែលមានលក្ខណៈត្រូវដកតម្រួតចេញ ។

ឆ *កិ.* បំភាន់ដោយសំដី ដើម្បីនឹងយកទ្រព្យរបស់គេ : *ឆយកទ្រព្យគេ, ឆបោកប្រាក់គេ* ។ ចំណែកសព្ទកោឆៈ ប្រព័ន្ធឃុំមាត់ជូលភាគនុះ ជូលបង្កៀរ : *ឆ្ព្រោះកូនគោ បង្ហាន បំពង់ប្រយោជន៍* ។

ឆ (ឆ្នូៈ) *ប. សំ.* (បា.; សំ. *ឆស៑*) ប្រាំមួយ (៦) ។ *ឆមាស* (ឆៈ-មាស) "ប្រាំមួយខែ" ។ តាមសំយោគវិធាន ត្រូវតម្រួត ម ជា *ឆម្មាស*, ព្រោះ ឆ "៦" នេះ កាលបើនៅនៅពីខាងដើមសព្ទដទៃ ត្រូវតែតម្រួតព្យញ្ជនៈខាងចុងនោះជាដរាប, ដូចជា ឆ + *ទន្ត* > *ឆទ្ទន្ត* "ដំរីមានភ្លុក ៦ ព័ណ៌"; ឆ + *វិធ* > *ឆព្វិធ* "៦ប្រការ, ៦យ៉ាង" ជាដើម ។ បើមានស្រះនៅខាងចុង ត្រូវបន្ថែមអក្សរ ឡ, ដូចជា ឆ + *អង្គ* > *ឆឡង្គ* "អង្គ ៦" ។ល។

ឆ ឬ **ឆៅ** ១. ស្ងោរដោយទឹកល្ហល្ហបាក់ព្រាប់ត្រីមួយតូចៗ មានស្រូវអង្ករជាដើម ។

ឆក *ន.* ដែលមានញាកញោប : *ក្បាលឆក, ល្វែងឆក; ឆកសមុទ្រ* ។

ឆក់ *កិ.* ចាប់យកដោយប្រញាប់ : *ចោរឆក់អីក៏ដេញ* ។

ឆកាមាវចរ (ឆៈ-កាម៉ាវ៉ៈចរ) *ន.* (បា.) ឋានសួគ៌ ៦ ជាន់ក្នុងកាមភពគឺ *ចាតុម្មហារាជិកា, តាវត្តិង្ស, យាមា, តុសិត, និម្មានរតី, បរនិម្មិតវសវត្តី* ។ (តាមសំយោគវិធានត្រូវតម្រួត *ក* ជា *ឆក្កាមាវចរ*) ។

ឆកាមាវចរសួគ៌ (ឆកាម៉ាវ៉ៈចៈរ៉ៈសួ) *ន.* (បា.សំ. ប្រ.) ឋានសួគ៌ក្នុងពួកកាមាវចរ ៦ ជាន់ (ម. ព. ឆ "៦" និង *កាមាវចរ* ទៀតផង) ។

ឆក្សត្រ ឬ **ឆក្សត្រិយ៍** (ឆ-ក្ស័ត) *ន.* (សំ.ប្រ.; បា. *ឆក្ខត្តិយ* "ក្សត្រ ៦ អង្គ") ឈ្មោះកណ្ឌទី ១២ នៃគម្ពីរមហាវេស្សន្តរជាតក, ហៅតាមដំណើររឿងក្សត្រទាំង ៦ ព្រះអង្គ បានជួបជុំគ្នានៅព្រៃហិមពាន្ត : *ខ្ញុំចាប់ស្វាធ្យាយលើកណ្ឌឆក្សត្រ* ។

ឆដា (ឆៈដា) *ន.* (សំ.) ពន្លឺ, លំអ (ពាក្យសម្រាប់ប្រើក្នុងកាព្យ) ។

ឆដាភា (ឆៈ—) *ន.* (សំ.) ពន្លឺព្រោងព្រាយ, ភ្លៀល-ភ្លាត់, ជាលប្រភាត់; ផ្លេកបន្ទោរ (ពាក្យសម្រាប់ប្រើក្នុងកាព្យ) ។

ឆត ឬ **ឆត ៗ** *ក.* សូរឮដោយគោ, ក្របីដកជើង ភ្លាំង ដោយនឹងឡើយប្រុងប្រៀង ដោយហាត់ ។

ឆត្រ (ឆ័ត) *ន.* (សំ.; បា. *ឆត្ត*) ប្រដាប់មានដង ផ្អឹង ទង់ ការសំពត់ រើក គម្រោះបិទបាន សម្រាប់បើកការ៉ាំងកម្ដៅថ្ងៃ, ការ៉ាំងភ្លៀង : *បើកឆត្រ, ហ៊ុំឆត្រ, គម្រោះឆត្រ ។ ថ្ងៃហ៊ុំឆត្រ, ខែហ៊ុំឆត្រ* និងផ្ទំមានពណ្ណរាយ ធ្វើមូលសណ្ឋានដូចជាឆត្រ ក៏ដូចជាព្រះអាទិត្យ, ព្រះចន្ទ ... ។

ឆត្រាត្រ (ឆ័ត—) *ន.* (បា. *ឆត្តាតិច្ឆត្ត*) ឆត្រមានជាន់ ។ ឈ្មោះឈើជាតិមួយប្រភេទ មានផ្កាជាភ្នាក់ៗស្រ-ស៊ៀងនឹងឆត្រ : *ដើមឆត្រត្រ, ផ្កាឆត្រត្រ* ។

ឆទានសាលា (ឆៈទាន:សាលា) *ន.* (បា.) សាលា, រោង ៦ កន្លែង សម្រាប់ចែកទានដល់ពួកស្មូម; ខ្មែរយើងប្រើហៅត្រឡប់ចុងដើមថា *សាលាឆទាន* (សា-លា-ឆ-ទាន) ។ ម្យ៉ាង *ឆទានសាលា* ។

ឆទ្ទន្ត (ឆ័ទ-ទ័ន) *ន.* (សំ. បា. ឆ "៦" + *ទន្ត* "ភ្លុក" > ឆទ្ទន្ត) ឈ្មោះដំរីមួយប្រភេទក្នុងរឿងជាតក : *ដំរីឆទ្ទន្ត* ដំរីមានភ្លុកប្រកបដោយពណ៌ ៦ ។ ឈ្មោះមហាស្រះមួយក្នុងពួកមហាស្រះទាំង ៧ នៅតំបន់ព្រៃហិមពាន្ត : *ស្រះឆទ្ទន្តមានក្នុងហិមពាន្តជាប្រាកដ* ។

ឆទ្វារ (ឆ័ត-ទ្វា) *ន.* (សំ. បា.) ទ្វារ ៦ គឺទ្វារភ្នែក, ត្រចៀក, ច្រមុះ អណ្ដាត, កាយ, មនោ (ចិត្ត) ។

ឆន្ទ (ឆ័ន) *ន.* (សំ. បា.) ឈ្មោះដំណើរកាព្យមានកំណត់ដោយអក្សរដែលត្រូវរៀបរៀង ... ។

ឆន្ទៈ (ឆ័ន-ទៈ) *ន.* (សំ. បា. *ឆន្ទ*) សេចក្ដីប្រាថ្នា; បំណង; គំនិត; ការយល់ព្រម ... ។

ឆន្ទោក្ខិប្បទីប *ន.* (បា.) ឈ្មោះគម្ពីរ ១ សំដែងអំពីបែបបទកាព្យខាងបាលីភាសា ។

ឆន្ទសាស្ត្រ (ឆ័ន-ទៈសាស) *ន.* (សំ; បា. *ឆន្ទសត្ថ*) ឈ្មោះគម្ពីរសំដែងអំពីដំណើរបែបបទកាព្យខាងភាសាសំស្រ្កឹត : *សាវត្ថិសាស្រ្តជាប្រមុខ នៃឆន្ទសាស្ត្រទាំងពួង* ។

ឆន្ទា (ឆ័ន-ទា) *ន.* ពាក្យសម្រាប់ហៅស្ត្រីដែលមានសេចក្ដីប្រាថ្នាចំពោះរឿងទៅរកកាមគុណ ជាអ្នករហ៊ឺរហាយកាយ-មាយាឡេះឡោះ : *ស្រីឆន្ទា;* (ព. ប្រ.): *មេឆន្ទា, មេ-ពោះឆន្ទា* (ម. ព. *ឆន្ទៈ* ផង) ។

ឆន្ទាគតិ (ឆ័ន-ទាគៈតិ) *ន.* (បា.) សេចក្ដីលំអៀងព្រោះតែស្រឡាញ់ : *វិនិច្ឆ័យសេចក្ដី ដោយឆន្ទាគតិ, មនុស្សលុះក្នុងឆន្ទាគតិ* (ម. ព. *អគតិ* ផង) ។

ឆន្នអាមាត្យ ឬ **ឆន្នាមាត្យ** (ឆ័ន-អាម៉ាត ឬឆ័ន-នាម៉ាត) ឈ្មោះនាយសារថីម្នាក់របស់ព្រះសិទ្ធត្ថមហាសត្វ ជា *សហជាត* កើតថ្ងៃជាមួយនឹងព្រះសិទ្ធត្ថ: ជាមនុស្សដែលជិតស្និទ្ធស្នាលនឹងព្រះអង្គ, លុះចំណេរកាលតមកខាងមុខ ឈ្មោះនេះបានចូលមកបួសជាភិក្ខុក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ដោយការសើករអ-ល័យព្រះសក្យមុនីសម្ពុទ្ធនឹងមិនត្រូវក្តិងទៀត, ជាភិក្ខុមានមានះរឹងរូសចិត្តប្រែលែង ។ល។ (ម. ព. *ព្រហ្មទណ្ឌ* ទៀតផង) ។

ឆប *កិ.* រីមអប, ត្រូវគន្យាស្រ័យគ្នា, ពេញចិត្តស្រឡាញ់, ពេញគ្នា ... (មិនសូវប្រើ) ។ *ឆប់ឆប* យកចិត្ត, ថ្កាប់, ថ្កាប់ថ្កុន ។

ឆព្វណ្ណរង្សី (ឆ័ព-ព័ណ-ណៈរ៉ង់សី) *ន.* (បា. *ឆព្វណ្ណរំសិ*) រស្មី ៦ ពណ៌ គឺ ខៀវ, លឿង, ក្រហម, ស, ហង្សបាទ, ផ្លេក (ពន្លឺភ្លើ); និយាយចំពោះតែរស្មីនៃព្រះសព្វញ្ញុពុទ្ធ: ពាក្យនេះ ត្រូវប្រើហៅថា *ឆ-ព័ណ្ណរង្សី* ប៉ុន្តែគង់សរសេរថា *ឆព្វណ្ណរង្សី* ដូច្នេះដែរ ។

ឆមាស *ន.* (បា.) ប្រាំមួយខែឬខែប្រាំមួយ : *ឆមាសទី ១, ឆមាសទី ២* (តាមសំណៅហៅថា *ឆ្មាស*) ។

ឆរ *ឧ.* ពាក្យសម្រាប់និយាយផ្ទៀងផ្ទាត់ពាក្យល្អ : *មនុស្សផ្ដើលល្ងង់* ។

ឆវគ្រឹះ (ឆៈវៈ—) *ន.* (បា. សំ., សំ. *ឆវ + គុហ*) ផ្ទះសម្រាប់ដាក់ខ្មោច, ផ្ទះសម្រាប់តម្កល់សាកសពទុកជាបណ្ដោះអាសន្នក្នុងទីរពេលមុនប្រាំដល់ពេលយកចេញទៅព្រៃ ។

ឆវី (ឆៈវី) *ន.* (បា. *ឆវិ;* សំ. *ឆវិ* ឬ *ឆវី*) សម្បុ-ថ្ងៃ, សម្បុរស្បែក (រ.ស.) : *ព្រះឆវី* ។

ឆវីរោគ (ឆៈវីរោក) *ន.* (បា. *ឆវិ;* សំ. *ឆវិ* ឬ *ឆវី + រោគ*) រោគដែលកើតតាមស្បែក, រោគស្បែក : *កញ្ជ្រិល, រលាកថ្ងៃ, ឝុត... ជាឆវីរោគ* ។

ឆវីវណ្ណ (ឆៈវីវ័ន) *ន.* (បា. *ឆវិវណ្ណ;* សំ. *ឆវិវណ៌* ឬ *ឆវីវណ៌*) ព័ណ៌សម្បុរថ្ងៃ, ព័ណ៌សម្បុរស្បែក ។

ឆស័ក (ឆ-សាក់) *ន.* ឬ *គុ.* ស័កទី ៦ ក្នុងចំនួនស័ក ដប់ឆ្នាំ : *ឆ្នាំរកាឆស័ក* (ម. ព. *ស័ក* ផង) ។

ឆា ១ *ន.* ឈ្មោះសម្លចិនមួយប្រភេទ ស្លដោយមាន សាច់ត្រាប់ឬត្រីបញ្រាញ់ឬស្ពៃតាវ : *មីឆា, ឆាសណ្ដែក* ។

ឆា ២ *កិ.* (ចិ.) ចម្រាញ់, ចំហៀរ ។ ធ្វើសម្លធា, ស្ងោ ។ ព. ប្រ. ក្រោងមើលមុខ, ល្បួងមើលមុខ ដើម្បីឲ្យដឹង ទំនង : *ឆាពោលមុខលើកទៅចុះ* (ក. សា.) ។

ឆា ៣ *គុ.* ដែលច្រើនក្រៃ : *ចាន់ឆា* ។ ព. ប្រ. ថា *ប្រេះឆា* គឺរហែកនៃទំនងគ្នាបន្តិចបន្តួច ។

ឆ៉ា *ឧ.* ពាក្យបន្ទរក្នុងបទចម្រៀង, ខ្ទង់បញ្ចប់ចម្រៀង ។

ឆាវ *ន.* ស្ករធ្វើដោយតាក្រញាញ់ជាដើម ។

ឆាក ១ *កិ.* កាត់ដោយប្រណាក : *ឆាកស្វា* ។ (ស. *ឆ័ក* អ. ឋ. *ឆ័ក* "ពាញ...") ទាញសំពត់បង្ហូ-កូល ចាប់ផ្ទាំងសំពត់ចាប់អំពោះដែលភ្ជាប់អំពីគល់ភ្លៅជាគូមកស្ទូក ធ្វើចង្កូល : *និមន្តលោកឆាក* (ស. ស.) ។

ឆាក ២ *ន.* បន្ទោះឬ ។ ផ្ទៃសំកាត់ក្ដារសេះមានផង សម្រាប់ក្ដល្ខោន : *ឆាកល្ខោន* ។ បន្ទប់សម្រាប់តែងខ្លួនល្ខោន : *ឆាករោងល្ខោន, ល្ខោនចេញពីឆាក* ។ ផ្ទាំងចំនួនបំផុត ១ សន្លាក់រឿងឬចំនួន ១ កណ្ឌសាស្ត្រ ដោយសេចក្ដីកាត់ទី ។

ឆាង *ន.* ស្គរធ្វើដោយវត្ថុស្តើងធ្វើដោយលោហធាតុស្ពាន់ ឬទង់ដែងជាដើម ។

ឆាយ៉ៅ *កិ.* (ចិ.) ធ្វើអុកឡុក, ធ្វើឲ្យរករាំរួល, ធ្វើឲ្យខាតដំណើរកិច្ចការ : *ការកិច្ចដែលស្រួលល្អតែក មកឆាយ៉ៅខូចអស់* (ក. សា.) ។

ឆាតកាល (ឆាត:កាល) *ន.* (បា.; សំ. *ចុភត-កាល*) កាលសម័យដែលឃ្លាន, សម័យដែលអត់ឃ្លាន : *ប្រទះលើឆាតកាល* ។

ឆាតកទុក្ខ (ឆាត:ក:ទុក) *ន.* (បា.) ទុក្ខកើតអំពី ឃ្លាន, អំពីអត់ឃ្លាន ។

ឆាតកភ័យ (ឆាត:ក:ភ័) *ន.* (បា. *ឆាតកភយ;* សំ. *ចុភតកភយ*) ភ័យអំពីឃ្លាន, អំពីអត់ឃ្លាន ។

ឆាតករោគ (ឆាត:ក:រោគ) *ន.* (បា.; សំ. *ចុភត-ករោគ*) រោគដែលកើតបណ្ដាលអំពីអត់ឃ្លាន ។

ឆាន់ ១ *កិ.* បរិភោគ, ស៊ី : *និមន្តលោកឆាន់, ឆាន់ចង្ហាន់* (ស. ស.) ។

ឆាន់ ២ *ឧ.* (ស. *ឆ័ន*) ពាក្យសម្រាប់ព្រះថេរៈ និយាយបញ្ចេញឈ្មោះខ្លួនថា ខ្ញុំ ទៅកាន់គ្រហស្ថ ឬសាមណេរ (ប្រើដោយទម្លាប់) ។

ឆាប ១ *កិ.* ហើរហក់ចុះចាប ដើម្បីនឹងចាប់ចំណី : *ខ្លែងឆាបកូនមាន់* ។ ស្រង៉ុំ ដោយដៃរហ័ស : *ឆាបឆក់* ។ ល្បុកលេងទោះរលេះ : [illegible] ។ *ន.* ព. ប្រ. *ទៅមួយឆាប់* គឺទៅមួយស៊ុំ, មួយក្រុស, មួយចេញ ។

ឆាប ២ *ន.* (ក.) គ្រឿងភ្លេងមួយប្រភេទ សម្រាប់ ចាប់ចង្វាក់ខ្ទួលបញ្ចក់ភ្លេងឬបញ្ចក់ចម្រៀង ។

ឆាប់ *កិ. វិ.* ដែលប្រញាប់, រួសរាន់, រហ័ស : *ដើរ ឆាប់, ទៅឆាប់ៗ* ។ ពាក្យផ្ទុយ *យឺត, យូរ* ។

ឆាយ ១ *កិ.* ចាត់ការឲ្យភាយ, ឲ្យរាប, ឲ្យស្មើ : *ឆាយដី, ឆាយសំរាម* ។

ឆាយ ២ *ន.* (សំ. បា. *ឆាយា* "ស្រមោល, ម្លប់; រូប; លំអ ...") ពាក្យសម្រាប់និយាយផ្សំនឹងពាក្យ *រើក, រោម* ឲ្យមានសេចក្ដីប្លែកជាប្រក្រតី : *រើកឆាយ* គឺល្អប្រពៃ, ថ្លៃថ្លា (ម. ព. *រើក* ផង) ។ *រោមឆាយ* គឺមានរូបស្រៀវស្រស់, ល្អប្រពៃ (ម. ព. *រោម* ផង) ។

ឆាយា (ឆាយ៉ា) *ន.* (សំ. បា.) ស្រមោល, ម្លប់; រូប; លំអ, ពន្លឺ ... ។ សំបុត្រសម្គាល់ខ្លួនសម្រាប់ភិក្ខុ ក្នុងសម័យសព្វថ្ងៃនេះ កាន់រក្សាទុកជាគ្រឿងអាងឲ្យដឹងជាកាល ដែលខ្លួនលោកចាំពេញបួសឲ្យនោះ សម្រួចញ្ញត្តិបញ្ញាព្ទ-ហា គាត់ឋានស្រមោលចម្រុំឈើឬឬស្សី ដែលបោះជាគ្រឿង សម្គាល់នោះជាបុរិន្តដាក់; លុះតមក កំណត់យកតាឡឹក ក្រាប់មើលពេលជាម្ហូបស្រមោល ហើយមានកត់ហេតុផ្សេងៗ មានថ្ងៃ ខែ ឆ្នាំ សករាជជាដើមផង; ក្នុងសម័យឥឡូវ ស្ដុំ សាមណេរក៏ឲ្យមានសំបុត្រនេះកាន់រក្សាទុកដែរ (ហៅថា *សង្ឃ-ដីកា* សម្រាប់ឲ្យសាមណេរកាន់ជាសម្គាល់) ។

ឆាយាធរ *ន.* (សំ. បា.) អ្នកទ្រទ្រង់នូវពន្លឺ, ទ្រទ្រង់នូវស្រមោល (ព្រះចន្ទ្រ, កញ្ចក់) ។

ឆាយាបថ (–បត់) *ន.* (សំ. បា.) ផ្លូវនៃពន្លឺ (អាកាស) ។

ឆាយាក្រិត *ន.* (សំ. *ឆាយាគ្ធិ*) អ្នកកាន់នូវពន្លឺ, អ្នកមានពន្លឺ (ព្រះចន្ទ) ។

ឆាយាមិត្រ (–មិត) *ន.* (សំ.; បា. *ឆាយាមិត្ត*) សំឡាញ់នៃស្រមោល, នៃម្លប់ (ឆត្រ) ។

ឆាយាលក្ខណ៍ (ឆា-យ៉ា-ល័ក) *ន.* (បា. *ឆាយា-លក្ខណ*) រូបថត : *ព្រះឆាយាលក្ខណ៍* (រ. ស.) ។

ឆាល់ *កិ. វិ.* ដែលរហ័សណាស់ : *វៃឆាល់, លឿនឆាល់, ស្ទុះឆាល់ចូលទៅ, មើលទៅឃើញឆាល់* ។

ឆាវ ១ *កិ.* សរសេរបង្អួសស្រង់សេចក្ដីដោយអង្វើង, សរសេរបង្អួសស្រង់សេចក្ដីដោយអក្សរទ្រៀកយ៉ាងប្រញាប់ ។

ឆាវ ២ *ន.* ស្ករធ្វើដោយចាក់ទឹកឲ្យក្រឡក់ទឹកលត់លោហ-

ជាតិមានផែកជាដើម ដែលកំពុងជះក្លាឬស្រស់ស្រីកសឥតល្អិត មានចំនួនច្រើនឡើងជាដើម ។

ឆិញ ឬ ឆេញ *កិ. វិ.* ឬ *គុ.* ដែលរលីងរលង, ល្វៀល, រលិល, យង់ : *រលីងឆិញ* ។

ឆិត ១ *និ.* ស្រដៀងគ្នា, ប្រហែលគ្នា ។ *កិ. វិ.* ដែលជិតទៀបនឹងដល់ និងត្រូវឬប៉ះត្រូវតែបន្តិច : *ពោលមិនត្រូវត្រង់តែឆិត* ។

ឆិត ២ *កិ.* ចាក់បញ្ចិតឲ្យទៅជាថ្លើមមូល ។

ឆិល *កិ. វិ.* ឬ *គុ.* ដែលអស់រលីង : *រលីងឆិល* (ម. ព. ឆិញ ផង) ។ ដែលក្រហមស្រស់ : *ស៊ីស្វាឆិតឆិល* ។ *ក្រហមឆិល* គឺក្រហមស្រស់ ។

ឆី *កិ.* ស៊ី (ព. ប.) : *ថ្ងៃជាឲ្យហាយឆី ដេកនៅផ័ចាំគនាន ត្រៀមស៊ីកទុកចាហាន ក្រេកត្តូរទុកក្រាដក្រាយ* (សាស្ត្រល្បោកពេល) ។

ឆឹកៗ ឬ ឆិកៗ *ន.* សូរឮដោយវត្ថុរឹងខ្ទប់ស្រួយ ផងគ្នា ឬទន្ទិបគ្នា ។

ឆឹង *កិ.* ពែលសម្រាំងជាមួយនឹងស្លរលេឲ្យស្អុតស្រាំង ។

ឆឹង *ន.* សូរឮដោយវណ្ហហជាតិស្ទើររឹងស្រួយ ធ្លាក់ទង្គិចទន្ទិច ឬដោយផ្ទាត់, គោះ ឲ្យប៉ះនឹងវត្ថុរឹងផងគ្នា ។

ឆុក *កិ.* លង់, ស៊ុង : *ឆុកឆំងិត* ។

ឆុង *កិ.* (ចំ.) ចាក់ទឹកក្ដៅ សំយុងចុះទៅលើតែ ឬទៅលើថ្នាំផងសម្រាប់កែពេល ឬកំបង់ស្លឹកតែ, បង់ថ្នាំផង ចាក់ទឹកក្ដៅ ឲ្យចេញរសជាតិ : *ឆុងតែ; ឆុងថ្នាំ* ។ ចុះរាសី, អាប់សិរីសួស្ដី, ចយអានុភាព ក៏ហៅថា ឆុង ដែរ ។ បញ្ចុះអគ្គិធាតុមាតាឬបិតា ត្រូវត្រង់ថ្ងៃឬខែឆ្នាំកំណើតនៃបុត្រឬធីតាបង្កើត ក៏ហៅថា ឆុង ដែរ : *ឆុងថ្ងៃ - ខែ - ឆ្នាំលើកូនចៅ* ឬ *លើកូនចៅ* ។

ឆុត *កិ. វិ.* ឬ *គុ.* ដែលល្ងង់, តឹង, ប្រាកដ, ដែលប្រាកដ, ពូកែ, ស័ក្ដិសិទ្ធិ : *គ្រូនេះចាយឆុតណាស់; ថ្នាំនេះឆុតណាស់* ។

ឆុប *កិ.* (ចា.) ចាប់, កាន់, ប៉ះពាល់ : *កុំយកដៃទៅឆុបកញ្ចក់នោះលេង* (មិនសូវប្រើ) ។

ឆុរ ១ *កិ.* (សំ. ឆុរ "កាត់, កាប់, ពុះបំបែក, ហែក") ឈូសឡើង, ដេរឡើង ។ *ឆុរនេះ* គឺក្រាងក្ដៅខ្លាំងទប់មិនឈ្នះ ។ *ឆុរនៅ* គឺទឹកខ្លាំងដួលជាចាប់កើតនោះ ។

ឆុរ ២ *ន.* សូរឮដោយប្រេងឬខ្លាញ់ ដែលពុះព្រោះត្រូវចំហាយក្ដៅ ។

ឆូត *កិ.* ធ្វើឲ្យមុខមានស្នាមជាឆ្នូត, កាត់ផ្ដាច់ហ្វេតតាមខ្នង់ តាមស្នាម : *យកដៃកោសឆូតចន្ទក្ដារ* ។

ឆួរ *កិ.* ចំហុយដោយចាយចង្ហោក, ឈ្ងុបស្អុះដោយចាយកល ដើម្បីឲ្យនឹងការផាក់ ។

ឆួង *ឧ.* ពាក្យសម្រាប់និយាយឡើនឹងពាក្យ ដែច : *ដែចឆួង* មិនដែលត្រូវហ្វូងឬដែលមានល្អងដេក ។

ឆួល ១ *កិ.* បណ្ដាលឡើងដោយកម្ដៅឬដោយក្លិនខ្មៅ ដែលផ្សាយផងឡើងដល់ច្រមុះ ឲ្យញ្ញាល្ប្រាក់, ឲ្យកណ្ដាស់ឬចាំឲ្យចង្អោរ ដូចក្លិនផងម្ទេសជាដើម ។

ឆួល ២ *កិ.* គុជម្លាលបញ្ចាច, ពេលបញ្ចាចដោយអណ្ដាតភ្លើង : *ឆួលព្រៃ, ឆួលសំបុកចាបបង់* ។ *កិ.* ឬ *កិ. វិ.* ឆួលឡើង, ឆេះឡើង : *ទឹកឆួល, ឈើរពារឆួល* ។ *គុ.* ដែលចាស់ភ្លើងភកក់ក្ដៅ : *ចាយឆួលភ្លើង* ។

ឆើត *គុ.* ខ្ពង់, ថ្លៃថ្លា, ប្រសើរពន្លក : *ល្អឆើត* ។ *ឆើតឆាយ* ស្រស់ចំព្រងថ្លៃថ្លា ។ *ឆើតឆោម* ដែលមានប្រពៃប្រាសើរពន្លក (សម្រាប់ប្រើក្នុងកាព្យ) ។

ឆើយ *កិ. វិ.* ឬ *គុ.* ព្រើយ, គោរពើយ, សោះអង្គើយ, យ៉ាងស្ងើយ : *ឆាកឆើយ, ធ្វើពុកឆើយ, ព្រងើយឆើយ* ។

ឆៀក *កិ.* (ឃ. ក. ១.) ងាកឲ្យមើល, ក្រឡេកក្រមើល, ឲ្យនឹងចាប់សារគោលក្រឹមត្រូវតាមបញ្ញត្តិច្បាប់ : *ឆៀកវេយន្ត, យកទៅទៅឆៀក* (ម. ព. ឆែកឆេរ ផង) ។

ឆៀង *គុ.* ល្បៀងបន្តិចពីត្រង់ : *ស្ពាយឆៀង* ឬ *ពាក់ឆៀង* គឺស្ពាយឬពាក់ទ្រេតមួយចំហៀង ។

ឆៀប ឬ ឆៀបៗ *កិ. វិ.* ដែលឈើចាក់ដោតយ៉ាងស្រួចៗ ខ្លាំងៗ ឬចាក់ចេញ ឬសម្រួចខ្លៅៗ ខ្លាំងៗ : *ឈើឆៀប, ឈើឆៀបៗ* ។

ឆេញ *កិ. វិ.* ឬ *គុ.* (ម. ព. ឆិញ) ។

ឆេរ *កិ.* (ម. ព. ឆែកឆេរ) ។

ឆេរ ឬ ឆៀរ *កិ. វិ.* ដែលមានអាការដើរចាប់ស្រួលៗ : *ឈើពាសឆេរ* ។ ដែលឆួលឡើង, ឆុះឡើង : *ទឹកឆេរ, ឆុរឆេរ* (ម. ព. ឆុរ ១ *កិ.* ផង) ។

ឆេះ *កិ.* ត្រូវភ្លើងឆាប់, វិនាសដោយភ្លើង, កើតមានភ្លើង : *ភ្លើងឆេះព្រៃ, គោមឆេះហើយ* ។ *គុ.* ដែលឆាយផុត, ដែលជាប់ឆួលភ្លើង: *ខុសនេះឆេះល្អណាស់* ។ ព. ប្រ. *កិ.* ក្ដៅក្រហាយ, រោលរាល ក្នុងសន្ដាន : *សត្វលោកត្រូវភ្លើងទុក្ខភ្លើងកិលេសឆេះឆ្អិតចិត្ត* ។ ទឹងក្ដៅខ្លាំង, ក្ដៅចិត្តខ្លាំង : *គាត់គ្រាន់តែឮគេនិយាយរឿងនោះឆេះក្រោធភ្លាម ក៏ស្រែកប៉ោរនេះប្រទេចអ្នកណាឥតរកមិនព្រម* ។

ផៃ ន. (ប.) ម៉េះ : *ផៃ ! គ័រនេះទៅផ្សារធំ ជួយគតម្លៃប៉ុន្មាន ?*

ផែក ១ កិ. ឬ កិ. វិ. ធ្វើឲ្យមានផែក, ប្រៀកប៉-ផែក : *ក្ដារមួយសន្លឹកនេះ ត្រូវទុកពេលចាំផ្ដាច់ទាន់ ឲ្យរាបស្មើចុះ កុំបាច់ផែក, មួយសន្លឹកទៀតត្រូវការ ផែកតាមតំរូសដែលខ្ញុំគូសឲ្យ ។*

ផែក ២ គុ. ដែលមានរបត់ញោចចេញល្អកចូលផ្ទាក់-ផ្ទើន : *សក់ផែក ។*

ផែកៅ ន. (ឃ.; បា. *ពុស-ពុស* Pousse-Pousse) រទេះរុញ គឺរទេះស្រាលដែលរត់លឿនទៅដោយសារ កម្លាំងដៃមនុស្សម្នាក់អូសរត់ : *ជិះផែកៅ, រកស៊ីអូសផែ-កៅ* (មានប្រើតែក្នុងសម័យមុន) ។

ផែកឆេរ កិ. (ឃ.; ក្លាយមកពី បា. *ស៊ែរឆេរ* Chercher "រក") ស្វែងរក, ពិនិត្យមើល, ត្រួតត្រាមើលឲ្យដឹង : *ទៅផ្សារត្រូវយកកាតទៅផង ក្រែងប្រទះ ប៉ូលិសផែកឆេរ ។* ច្រើនប្រើកាត់តាក់កណ្ដាលពាក្យថា *ផែក* ឬ *ឆេរ* : *ប៉ូលិសផែកកាត, មេឃុំឆេរថ្នាំ ។* ប្រើពាក្យ *ឆៀក* ជាជំនួសក៏មាន : *ប៉ូលិសឆៀកកាត* (ម. ព. *ឆៀក* ផង) ។

ផែង ន. ផ្ទាក់... (ព. អ.) ។ ផ្ទាក់ជារបាំងកេរ្តិ៍ ត្រង់ចល់គាវ : *ផែងគាវ* (មិនសូវប្រើ ព្រោះជាពាក្យបេ ដោយក្លាយមកពីពាក្យអាសគ្រាម, គួរហៅថា *ទ្រនំគាវ* ឬ *ក្បាលគាវ* វិញ ព្រោះជាសំដីគួរសម) ។

ផែត ឬ ផែតៗ ឧ. សូរឮដោយកណ្ដាស់ឬដោយ ព្រួសទឹកជាដើម (ម. ព. *ផែត* ផង) ។

ផែប កិ. របេះមុខ, របេះហោម ។ គុ. ដែលរបេះ មុខ, របេះហោម : *មាត់ផែប, កាំបិតផែប, ចបផែបៗ ផែបផប* ភ្លាប់ផ្ទុះតាមរបស់ឲ្យតែខាងជាស្រួល ។ *ផែប មាត់* ឬ *មាត់ផែប* បបូរមាត់ដែលដាច់ឬដែលខ្វះពីកំណើត មានសណ្ឋានជារបេះប្រហោ ។ *ផែបធួន* បែបគ្រហួន (ម. ព. *ធួន* ផង) ។

ផែរ គុ. ឬ កិ. វិ. ដែលវៀចខុសបន្ទាត់, ដែលមិន ត្រង់, ដែលគ្រលួសគ្រាលខុសពីធម្មតា : *បន្ទាត់ផែរ, ការ ដែរសាច់ឈើខូចអស់ ។*

ផែយ៉ៅ ន. ឈ្មោះភ្លេងមួយបែប គេច្រើនលេងកំសាន្ត ក្នុងពិធីបុណ្យកឋិនឬបុណ្យផ្កា : *អ្នកឲ្យកផែយ៉ៅ ។*

ផោង ន. ទោសប្រហោង, ចន្លោះ : *និយាយមាន ផោង ។* ភ្លាត់ពាក្យ, ភ្លាត់សេចក្ដី : *ចាប់ផោង, ត្រូវ*

ផោង ។ ឬកក : *ផោងគេគួរសំណាស់ ។*

ផោត គុ. ដែលកាយចញ្ចោត : *មនុស្សផោត, គំនិតផោត ។ ផោតផៅ* គុ. ដែលផោតឆ្ងោតពេកពិត ។

ផោម ន. រូបកាយ, ទ្រង់ទ្រាយ ។ *ផោមផាយ* គុ. ដែលមានរូបកាយធំធាត់ស្រស់បំព្រង ។ *ផោមផ្លៅ* គុ. ដែលមានរូបកាយស្រលូនស្រឡះស្រស់ស្រាយ ។ *ផោមយង់* គុ. ដែលមានរូបកាយស្រស់ស្រិលលើសលប់ ។ *ផោមស្រី* គុ. ដែលមានរូបកាយប្រកបដោយលំអស្រីសួស្តី ។ (ពាក្យទាំងនេះ ប្រើនិយាយសរសើរលំអស្ត្រី, សម្រាប់ប្រើតែក្នុងកាព្យ) ។

ផោឡូ កិ. វិ. ឬ គុ. អឺតកងដោយគ្រលរគ្រើម, ដោយផ្ដេស : *និយាយផោឡូ, ឮសូរមាត់ផោឡូ; មនុស្សផោឡូ ។* ប្រើជា *ផោប្រឡូ* ក៏មាន ។

ផៅ គុ. ដែលមិនទាន់ឆ្អិន ។ *ចិនផៅ* គឺចិនសុទ្ធដែល មកពីប្រទេសចិន ។ ព. ប្រ. *គំនិតផៅ, ខ្លៅផៅ, ផៅ ណាស់* គឺចំនិតស្រាល មិនទាន់ដឹងខុសត្រូវជាក់លាក់... ។

ផាំង ឬ ប្រផាំង កិ. ស្ដើមយកឈ្នះ, ប្រណាំង-ប្រជែងដោយកការតិតរតាំង ។

ផាំងៗ ឧ. សូរឮដោយប៉ះទង្គិចរបស់អ្វីដែលរឹងឬស្ងួត ខ្ទះៗ ។

ផាំផា ន. ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ ប្រើការបានច្រើន យ៉ាង : *គេច្រើនធ្វើហ៊ប ឬ ឡាំងជាដើមដោយឈើ ផាំផា ។*

ផ្កយ កិ. វិ. ដែលលើកបង្អួយឡើង, ដែលងួយងើយ ឡើង : *លើកព្រាមដៃផ្កយ ។* និ. ពាក្យសំដែងអាការខ្ពស់ ទីនៃអំពីដំណើរដែលសំដៅ : *ច្រាប់ថាឲ្យលើក ដៃដាក់ទៅវិញផ្កយ ! ថាឲ្យឈូសត្រឡប់ជាចាំងទៅ វិញផ្កយ !*

ផ្កាង កិ. ដោតទំនងឈើអណ្ដោតឲ្យលាចំកាង : *ផ្កាង ថាន់ ។* ប្រើជា គុ. ក៏មាន : *ថាន់ផ្កាង ។*

ផ្ការ កិ. ក្រាយគ្រុស : *ផ្ការព្រៃ ។ ផ្ការដៃ* កស ដែលខូចដោយផ្ការព្រៃ ។

ផ្កិល កិ. វិ. ដែលកក្រើកបះផ្កិលឡើង មើលទៅ ឃើញផ្ងូចផ្ងិល (ព. ស.) ។

ផ្កិង កិ. វិ. ឬ គុ. ដែលឈរត្រង់ឯកឯង ឥតកម្រើក ឥតងាកបែរ : *ឈរផ្កិង, បង្គោលផ្កិង ។*

ផ្កិះ កិ. កេះកាយ, ទាញចេញដោយម្រាមដៃឬដោយ កំណាត់ឈើ, ឬស្បៃជាដើម : *ផ្កិះផ្កិរចេញ ។*

ផ្កិះផ្កៀល កិ. ឬ កិ. វិ. (ព. ប្រ.) ចាក់ដុចដោយអាយ ទូចជាគេផ្កិះផងផ្កៀលផងមិនលែង : *ទំនឹះផ្កៀលតាល់តែ បានការ; និយាយផ្កិះផ្កៀលតាល់តែចុះសម្រុង ។*

ឆ្កិត *កិ. វិ.* ខ្ចិប, ដែលចុះស៊ើតក្រពឹតឡើង, ខ្ចិតឡើង : *ស្ទាបឆ្កិត, ដើរឆ្កិតៗ* ។ *គុ.* *រឹងឆ្កិត* រឹងផ្អៀងក្រពិត ។

ឆ្កួយ *កិ. វិ.* វៀច, ដែលទៅវៀចៗ ឥតគាប់ខ្សែ ឥតរេក : *ក្រោកដើរឆ្កួយ, ដើរឆ្កួយៗ* ។

ឆ្កូត *កិ.* ចួតទឹកដោយប្រាកដ្ឋដោយដៃ តម្រង់ចូលឲ្យត្រង់ជាជំនួសបង្ហូត ។

ឆ្កួត ១ *គុ.* ដែលខូចសតិ, ខូចចរិត វិលវល់ឥតដឹងខុសត្រូវ : *មនុស្សឆ្កួត, ឆ្កែឆ្កួត* ។ *ឆ្កួតកញ្ញា* ដែលរងរោគ ឡេះឡោះ រវើរវាយព្រោះស្រឡាញ់កញ្ញា ។ *ឆ្កួតកាម* ដែលស៊ប់ចិត្តក្នុងសេចក្ដីត្រេកត្រអាលក្នុងកាម សព្វាយនឹងកាមគុណ ៥ គឺ រូប, សំឡេង, ក្លិន, រស, សម្ផស្ស ឥតដែលមានប្លុកនឹកគាស់ដក ព្យាធិ ភាពៈ និងសេចក្ដីប្រាកដ្ឋប្រាសនឹកសដែលខ្លួនមានជំនឿត្រូវបាត់ខ្ទមទោះឡើយ ។ *ឆ្កួតចិត្ត* ដែលមានចិត្តវិបរិត ប្រែប្រួលវិបរិតខុសប្រក្រតី ព្រោះប្រព័ន្ធស្នេហ៍ឬសេចក្ដីព្រួយក្ដៅក្រហាយណាមួយ ។ *ឆ្កួតទឹកមាត់* (គ. ប្រ.) ដែលនិយាយពាក្យឥតប្រយោជន៍តាមតែប្រាថ្នា តាមតែប្អូនមាត់ គឺនេះទៅនោះ គឺនុ៎ះទៅនោះ មិនចេះចប់ ។ *ឆ្កួតមាត់* ដែលរវើសមាត់ជាប្រចាំចំពោះចំពោះមិនស្ងប់ស្ងៀម ។ *ឆ្កួតយស* ដែលគន្លើងខ្លួន, ដែលធ្វើងខ្លួនធំគង្រើង, លើកខ្លួនហួសហេតុហួសទំនង ដោយជោរចិត្ត ព្រោះយសស័ក្ដិអាវការ... ។ *ឆ្កួតល្បែង* ដែលវក់នឹងល្បែង ។ *ឆ្កួតសព្ទ* ដែលរៀនប្រែគីកាសាខ្មែរមកជាភាសារបស់ខ្លួន ក៏ឆ្អែប្រឡំសព្ទ ចេះតែស្ទាវនោរុកប្រឌិត ដោយចេះតែយកពាក្យថាសព្ទ ឬសព្ទក៏មិនស្គាល់ អាន (ឬ) ក៏មិនប្រាកដ តែហាក់ថា ហាក់ប្រែមិនឲ្យចេញ : *ឆ្កួតរៀនឆ្កួតសព្ទ* ។ *ឆ្កួតស្រា* ដែលវិកលប្រែប្រួលព្រោះសេពស្រាញៀនជាប់ ។ *ឆ្កួតស្រី* ដែលវក់ចិត្តព្រោះស្រឡាញ់ស្រី, ដែលងងុលព្រោះស្រឡាញ់ស្រី ។ *ឆ្កួតស្លាក់* ដែលបាត់ស្មារតីមួយៗ ប្រែខុសពីប្រក្រតី ព្រោះលេបគ្រាប់ស្លាក់ ។

ឆ្កួត ២ ឧ. ពាក្យពោលបន្ទាប់, បន្តុះបង្អាក់, ជេរបន្ទាប់ដោយប្រៀបនឹងមនុស្សឆ្កួត : *ភ្លើងចិត្តនិយាយបានតិចម៉ាត់ តាស្រែកតំហែកឲ្យភ្លាត់ ឆ្កួត !* (ព.ប្រ.ម.) ។

ឆ្កួតជ្រូក *ន.* ឈ្មោះរោគមួយប្រភេទ បណ្ដាលកើតអំពីខ្យល់ការឆក្នុងសន្ទាន ជក់ឡើងខ្យល់ ឲ្យប្រកាច់ ហែកពុះមាត់ (រោគនេះមិនមែនមានជាប់ជាប្រក្រតីទេ យូរៗទើបធ្វើម្ដងៗ) ។ ប្រើជាគុណនាមក៏បាន : *រោគឆ្កួតជ្រូក, មនុស្សឆ្កួតជ្រូក* ។

ឆ្កៀល *កិ.* ទ្វេះកកាយនាស់ឆ្វៀង ដោយម្រាមដៃ, ចុងកាំបិតឬដែកស្រួចជាដើម ។ *កុហកឆ្កៀលក្រសាំង* កុហកបញ្ឆិតបញ្ឆៀងតោឆ្កៀលក្រសាំង ឲ្យគេឃើញពុតត្បុតៗ ។

ឆ្កៀស *កិ.* កៀសឆ្កៀល : *ឆ្កៀសអំពុក* ។ កៀសចេញ, កៀសទម្លាក់ : *ឆ្កៀសចន្ទុះ* ។ *ឆ្កៀសមិនចេញ* (គ. ប្រ.) គាស់ពឿន, ស្អិតប្រកាន់ទៅតែនៅដដែល ។

ឆ្កែ *ន.* សត្វជើង ៤ ពួកមួយ រស់នៅអាស្រ័យនឹងមនុស្ស ។ *ឆ្កែព្រៃ* ឆ្កែដែលកើតដែលនៅក្នុងព្រៃ ។ *អាឆ្កែ !* ១. ពាក្យជេរប្រទេចបន្តុះបង្អាប់ប្រៀបទៅនឹងឆ្កែ ។

ឆ្កែញាំង *ន.* ឈ្មោះសត្វល្អិតពួកភមរជាតិ នៅអាស្រ័យនឹងសំបុកដែលវាធ្វើដោយដីស្អិតដោយសារទឹកមាត់វា ។

ឆ្កែស្រែង *ន.* ឈ្មោះឈើមួយប្រភេទ សំបកក្រាស់សាច់ខ្លះក្រោក ច្រើនប្រើជាថ្នាំបង្ក្រួយធំទៅ ដែលកើតដោយខ្ទួសឬស, កោសលាយនឹងថ្នាំឯទៀត ផឹកកែកេឥឡូសឆ្អឹងខ្យល់ ។

ឆ្កោក ១ *កិ.* ធ្វើឲ្យធ្វើតេល ដោយចង្អិតក្រញូរ បង្ហោក : *គេឆ្កោកថ្ពក* ។ *កិ. វិ.* *ចងឆ្កោក* ។

ឆ្កោក ២ *ន.* ឈ្មោះត្រីស្រកាមួយប្រភេទ ។

ឆ្គង *គុ.* ដែលគង, ទេង, មិនកាច្បី, ឆ្វេង, មិនសម : *សំដីឆ្គង, មនុស្សឆ្គង* ។ ព. ទ. ថ. ថា : *ដីដឆ្វេងព្រោះផង់ ឆ្គងព្រោះមេឃា* មានន័យថា ដីដែលគេដាក់ផងមិនស្រួល រមែងតែឆ្វេងបាំងឈើមិនកើត; បើមេឃាភ្លៀង ក្ដៅក៏តែងតែឆ្គងដែរ ។

ឆ្គាំ *ឧ.* ពាក្យសម្រាប់និយាយផ្ទួននឹង ឆ្គង : *ឆ្គាំឆ្គង* ពិហ្គងឆ្គង, មោះមែបន្ដិចបន្តួច ល្មមអាក់អន់ស្ដីប្រាជ្ញា ។

ឆ្ងក *ន.* ស្រូវសត្វជើង ៤ : *ឆ្ងករោ* ។ *ពពាលឆ្ងក* ពពាលត្រង់ឆ្ងក ។

ឆ្ងក់ ឬ **ឆ្ងក់ៗ** *កិ. វិ.* ដែលមានដំណើរត្រង់ហើយរលាក់ផង : *ដើរឆ្ងក់ៗ* ។

ឆ្ងល់ *កិ.* ងឿងឆ្ងល់, សង្ស័យក្នុងចិត្ត, តិកាល់, យល់មិនសព្វគ្រប់ ។ *ឆ្ងឹងឆ្ងល់* ឆ្ងល់ខ្លះយល់ខ្លះ ស្រពិចស្រពិល ។

ឆ្ងាញ់ *គុ.* ឬ *កិ. វិ.* ដែលមានរសជាតិគាប់មាត់ឬដែលមានក្លិនគាប់ប្រមុះ : *សម្លឆ្ងាញ់, ក្លិនឆ្ងាញ់, ស៊ីឆ្ងាញ់, ធុំក្លិនឆ្ងាញ់* ។

ឆ្ងាយ *គុ.* ឬ *កិ. វិ.* ដែលមានចម្ងាយ : *ស្រុកឆ្ងាយ; ទៅឆ្ងាយ, នៅឆ្ងាយ* ។ ព. ផ្ទ. *ជិត, ខៀប, ក្បែរ, ប្រប* ។

ឆ្ងិត *កិ. វិ.* ឬ *គុ.* ឆ្អិត : *ក្លិនឆ្ងិត, ក្រអូបឆ្ងិត* ។ *ឆ្ងិតឈ្ងុយ* ឬ *ឈ្ងុយឆ្ងិត* ដែលយកចិត្តទុកដាក់ដោយអស់សព្វលំអិត, ដោយផ្ចង់ផ្ចិត : *ធ្វើការឆ្ងិតឈ្ងុយ, ផ្គាប់ផ្គុនឆ្ងិតឈ្ងុយ, ស្រឡាញ់ឆ្ងិតឈ្ងុយ ឬ ឈ្ងុយឆ្ងិត* ។

ឆ្ងឹង (ម. ព. *ឆ្អឹង*) ។

ឆ្ងុយ *កិ. វិ.* ដែលមើលទៅឃើញកងចញ្ចេះមានសណ្ឋានកំបុតចុង : *កំបុតឆ្ងុយ* ។

ឆ្ងៃ (ម. ព. *ច្រងៃ*) ។

ឆ្ងើក ឬ **ឆ្ងើកៗ** *កិ. វិ.* ដែលមានដំណើរងើយងើយហើយលោកចាក់ចើក : *ដើរឆ្ងើកៗ* (ម. ព. *ថ្ងាក់ថ្ងើក* ផង) ។

ឆ្ងើយ *គុ.* ដែលងើយឆ្ងង, ដែលទ្រង់ទ្រាយសណ្ឋាន ឥតបែបបទ : *គាត់ហ្នឹងជាមនុស្សឆ្ងើយណាស់* ។

ឆ្នៃ ប. (ម. ក. ឆ្ងល់) ។

ឆ្នុប (ថេរ ន) កិ. វិ. ដែលមានសណ្ឋានទៃបត្តូបគេ បន្តុច: តន្តុយាន្តុច, កោតតន្តុច ។

ឆ្នេញ (ថេរ ន) ន. អវយវៈនៃយោនី (ព. អ.) ។

ឆ្នោ (ថេរ ន) ន. ឈ្មោះត្រីស្រកាមួយប្រភេទ ពួកត្រីរស់: កាលនៅតូចគេហៅថា ត្រីឆ្ពៀប, ធំទៅទៀតគេហៅថា ត្រីឆ្នោ, ទៅពីឆ្នោទៅទៀតគេហៅថា កញ្ជូ ។

ឆ្នោរ (ថេរ ន) ន. ជុំមាស ... ។

ឆ្នង់ ន. អវយវៈភេទ ដែលច្រូចពង : ពេទយន្លឹះឆ្នង់ ឬ លុបឆ្នង់ ។

ឆ្នាក់ ន. ឈើកំប៉ែតប្រើជាឆ្នាត សម្រាប់ចាំង, តម្បាញ ជាដើម ឲ្យស្មើរាបស្មើ ។

ឆ្នាប់មាត់ ន. សេចក្ដីដែលចាប់មាត់, ត្រូវមាត់, ពិសា (មិនសូវប្រើ, ច្រើនប្រើថា ចាប់មាត់) ។

ឆ្នាល់ ន. គ្រឿងអាវុធរបស់សត្វទ្រពាពួកខ្លះ ដុះនៅជើង សម្រាប់ការពារខ្លួន: ឆ្នាល់មាន់, ឆ្នាល់ក្ងោក ។

ឆ្នាល់មាន់ ន. ឈ្មោះឈើតាមមួយប្រភេទ មានបន្លាស្រដៀងនឹងឆ្នាល់មាន់ : គេប្រើក្រយឆ្នាល់មាន់ជាបន្ទុះស្រឡក់បាន ។

ឆ្នាស គុ. និយាយតំពីស្រីៗ ដែលហៃកករៀងឈ្មោះ ប្រកែក ឥតប្រទេចមិនព្រមចាញ់គេណា; ឬអំពីសត្វញីមានមាន់ជាដើម ដែលហែរផ្ញេចឹកមាន់ឯទៀតនៅជិតៗ : មេមាន់ហ្នឹងឆ្នាសណាស់ ។

ឆ្នឹម ន. ឥតកណ្ដាប់ស្រូវទុំដែលគេរៀបជារបៀបខ្ពស់ត្រឹមត្រង់ ភ្ជាប់ទុកឲ្យតាយពោកតាយបែន ឥឡូវគ្រាប់ស្រូវជ្រុះអស់: កណ្ដាប់ ៤ ឆ្នឹម, ឆ្នឹមកណ្ដាប់សំរេលដោយត្រូវខ្យល់ព្យុះតាំងពីកុំ ។

ឆ្នុក ន. ប្រដាប់សម្រាប់ចុក : ឆ្នុកដប ។

ឆ្នុកត្បៀន ន. អវយវៈមនុស្ស ត្រង់កន្លែងដែលចុក-ត្បៀន ។ ចុងកន្ទុយត្បៀនដែលគេខ្ចះ ហើយយកទៅចុកត្រង់កន្លែងនោះ ក៏ហៅ ឆ្នុកត្បៀន ដែរ ។

ឆ្នូត ន. ស្នាមឆូត, សម្បុរឆ្នូតៗ : សាច់ឈើមានឆ្នូត ។ គុ. ដែលមានសម្បុរឆ្នូតៗ : សំពត់ពណ៌ទៀតឆ្នូតក្រហម ។

ឆ្នួន ន. ប្រដាប់ធ្វើអំពីសំពត់ខ្លាំង សម្រាប់ចងបន្ទប់ឲ្យក្មួង... ត្រង់នៅនោះនៅកន្លែងដទៃទៀត ។ ស្រះកន្ទុកសម្បុរខ្មៅ ឬបទុះបុគ្គល សម្រាប់សរសេរអក្សរដោយដីស : ក្ដារឆ្នួន ។ ពេលដែលមានសរសៃកំពត់ ឬខ្សែមានគ្រឿងជាប់ សម្រាប់ចាក់ស្ត្រីសម្បូរធនធារបញ្ចូល ។

ឆ្នើម គុ. ដែលលើសគេ, ឯក : ល្អឆ្នើម, ពំណោរឆ្នើម, ប្រាជ្ញាឆ្នើម ។ ប្រើជា កិ. វិ. ពិបាក របរឆ្នើម លេះគាប់គេ ។ ប្រើជាអក្រក់ក៏បាន : កាចឆ្នើម, ខូចឆ្នើម, អាក្រក់ឆ្នើម ។

ឆ្នៀង ន. របៀង : ឆ្នៀងផ្ទះ, ផ្ទះមានឆ្នៀង ។

ឆ្នេរ ន. មាត់សមុទ្រ ឬ មាត់ទន្លេ, បឹង ត្រង់ដែលមានសណ្ឋានជ្រាលមានដីខ្សាច់រាបស្រួល : ឆ្នេរសមុទ្រ ។

ឆ្នែង គុ. ដែលបំពាន (ច្រើននិយាយតែក្នុងការទេ-សាទ) : ថ្ងៃនេះឆ្នែងណាស់ រកត្រីមិនបានសោះ ។

ឆ្នៃ កិ. ពោ, ប្រមាណ, ស្មាន, ចាប់មន្ទិលដោយស្មាន, ម៉ែស់ពោ : កុំឆ្នៃជាក់គេ ។

ឆ្នោត ន. កំណត់សម្រេចនឹងសំណាង ។ សំបុត្រក្នុងឥតឈ្មោះអ្នកសរសេរ ។ ស្លាក, សំបុត្រប្រាប់សាក់ដែលត្រូវបានដោយចាប់ឲ្យគិតបុណ្យព្រេង, ឆ្នូតសំណាង ។

ឆ្នាំ ន. កំណត់វេលាមួយខួបនៃ ១២ ខែ ។

ឆ្នាំង ន. ប្រដាប់ធ្វើដោយដីឬដោយលោហធាតុសម្រាប់ចម្អិនអាហារ ។

ឆ្នាំងប្រហុល ន. ឆ្នាំងដែលគេពោះភាគតាមធ្មប្រើគេធ្វើសម្រាប់ចំហុយនំផ្សេងៗ ។

ឆ្នង់ ន. ឈ្មោះត្រីស្រកាមួយប្រភេទ ។

ឆ្មាម កិ. ចាប់មួយបង្រួមដៃ, ល្ងាម : ឆ្មាមករដោយម្រាមដៃ ។ ន. ចំនួនវត្ថុដែលឆ្មាម ។

ឆ្មិត កិ. ចាប់មួយច្បិច ។

ឆ្មិន ឬ ឆ្មឹន ន. ឈ្មោះត្រីស្រកាមួយប្រភេទ សន្ដាន ត្រីតព្រា ។

ឆ្មិះ គុ. ដែលជាប់ឡើងខ្ពស់ពីសាច់ឯទៀត : សាច់សំពត់នេះឆ្មិះប្រើមិនកើត ។

ឆ្មុង កិ. ហប់ញីវិតាប់គេតដោយយកចំហាយស្ងើង ។

ឆ្មោះ អា. និ. ចំពោះ, សំដៅ, តម្រង់ : ដើរឆ្ពោះទៅផ្ទះ ។

ឆ្មក់ កិ. លួចល្បក់ ។ គុ. ដែលលបលួចល្បក់, ដែលរកស៊ីដោយចក់ ។

ឆ្មប ន. ស្ត្រីពេទ្យសម្រាលកូន ពិស្រ្តីអ្នកជួយដោះទុក្ខនៃស្ត្រីផងគ្នាដែលសម្រាលកូន ។

ឆ្មា ន. ចតុប្បាទមួយប្រភេទជាសត្រូវនឹងកណ្ដុរ (ព. ទ. ប.) : ឆ្មាមិននៅកណ្ដុរឡើងរាជ្យ (អ្នកធំមិននៅអ្នកតូចតែងតែឡើងបាន) ។

ឆ្មាំ (ម. ក. គោឆ្មាំ) ។

ឆ្មាប ន. សត្វមានស្លាបជាស្លាបមួយប្រភេទ សម្បុរស្រដៀងនឹងឆ្មា ជាសត្វរាត្រីចរ : ឆ្មាបហោះឡើងដើមត្នោត ។

ឆ្មារ គុ. តូចចង្អៀត; សម្រាប់ហៅវត្ថុដែលតូចម៉ែងឬស់សំឡេងតូចស្រួច : សារ៉ែសក់ឆ្មារ, សំឡេងឆ្មារ ។ (ក្រចឆ្មារ ក្រចជើងមាន់ ដែលតូច សម្រាប់ប្រើការបានច្រើន យ៉ាងមានប្រយោជន៍ដូចគ្រាប់ជាដើម) ។

ឆ្មុល កិ. ប្រមូលឲ្យមូលជាដុំ : ឆ្មុលសំពត់ ។ រមូលប្រមូលឲ្យពួកសៀត : ឆ្មុលរោម ។

ឆ្មើង គុ. ដែលកាន់ខ្លួន, កើតកើង : មនុស្សឆ្មើង ។ ឆ្មើងការត្រឹង ឆ្មើងហួសហេតុ ។ ឆ្មើងកំអួត ឆ្មើងធ្វើពើមួយៗ ។ ឆ្មើងឆ្មៃ ឆ្មើងលេងល្បែងលេងខ្លួន ។

ឆ្មៀង កិ. បែរមើលចំហៀង : ឆ្មៀងមើល, ឆ្មៀងភ្នែកមើល ។

ឆ្មៃ ប. (ម. ក. ឆ្មើង) ។

ឆ្មាំ ន. អ្នកចាំយាម : ឆ្មាំទ្វារ, ឆ្មាំបន្ទាយ (ព. ប.) ។

ឆ្លក់ ១ កិ. លកពោះព្រៀវលកឈើ លកឫស្សី យកសាច់វះ : ឆ្លក់ឲ្យរៀបចំ !

ឆ្លក់ ២ គុ. ដែលមានពណ៌មិនស្មើ : សំពត់ឆ្លក ។

ឆ្លក់ ៣ ន. សត្វមួយប្រភេទក្ងោកស្ពាន, ពួកកំពឹងផ្ទង ។

ឆ្លង កិ. ទៅពីត្រើយម្ខាងទៅត្រើយម្ខាង, កាត់រំលង : ឆ្លងស្ទឹង, ឆ្លងទន្លេ, ឆ្លងផ្លូវ, ឆ្លងវេន ។ គុ. ដែលរាលដាលជាប់កើតតទៅទៀត : រោគឆ្លង, ជម្ងឺឆ្លង ។

ឆ្លងទន្លេ កិ. សម្រាលកូន (ព. ប្រ.) ។ ធ្វើបុណ្យសម្ពោធ ឲ្យបង្កើនកុសលថែមឡើងទៀត : ឆ្លងបុណ្យ, ឆ្លងវិហារ, ឆ្លងសាលា, ឆ្លងកុដិ, ឆ្លងផ្នូល, ឆ្លងស្ពាន ។

ឆ្លងព្រះបាទ ន. (រ. ស.) ស្បែកជើង, ទ្រនាប់ជើង : ស្តេចទ្រង់ឆ្លងព្រះបាទ ។

ឆ្លា កិ. វិ. ដែលចេញអាការប្រញាប់ប្រញាល់ តែមិនមានទីសំគាល់ : ឆេឆ្លា, ស៊ុះឆ្លា, ឆ្លាចុះឆ្លាឡើង ។

ឆ្លាក់ កិ. ធ្វើការរចនាក្បាច់ដោយដាប់ ដោយទន្ទះសាច់ឈើ សាច់ដែកជាដើម : ឆ្លាក់ឆ្លៀត (ព. ប្រ.) ចោះចុច, សៃលកឲ្យកើតការ ។

ឆ្លាត គុ. (ម. ក. ឈ្លាស) ។

ឆ្លាម ន. ឈ្មោះត្រីមួយប្រភេទ មានធ្មេញដូចរណារ មុតណាស់ : ឆ្លាមច្រើនតែនៅក្នុងសមុទ្រ ។

ឆ្លាស គុ. ពាក្យប្រើក្លាយមកពីពាក្យ ឆ្លាត (ម. ក. ឆ្លាត, ឈ្លាស) ។

ឆ្លាស់ កិ. ប្តូរ, រំលេចលាយគ្នា : ឆ្លាស់ពណ៌ ។

ឆ្លីម គុ. ដែលដូចស្លូចច្រឡឹម : ក្បាលតូចឆ្លីម ។

ឆ្លុះ កិ. បញ្ជាំងឲ្យឃើញដោយចក្ខុ : ឆ្លុះស្រមោល, ឆ្លុះកញ្ចក់, ឆ្លុះត្រី ។ យល់ច្បាស់ដោយប្រាជ្ញា, ដោយបញ្ញាចក្ខុ ។ គុ. រលោង, ភ្លឺ ឆ្លុះស្រមោលបាន : ភ្លឺឆ្លុះ ។

ឆ្លូក គុ. ដែលលាយឡំគ្នា ។ ឆ្លូកស្រូវ ស្រូវដែលថែមគ្រាប់ចម្រុះនៃស្រូវស្រាលកាក់ ឬដែលរលួយដោយទឹកលិចជាដើម ។

ឆ្លូង ន. ឈ្មោះស្រុកមួយក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ខេត្តក្រចេះ : ស្រុកឆ្លូង ។

ឆ្លូញ ន. ឈ្មោះត្រីរ៉ស់មួយប្រភេទ ស្រដៀងនឹងត្រីរ៉ស់តែតូចជាង ។

ឆ្លូវ ន. ឈ្មោះឆ្នាំទី ២ (គោ) ។

ឆ្លើយ កិ. តបសំដី, តបសំបុត្រ, ដឹក ។ ឆ្លើយឆ្លង តបពាក្យសំដីឆ្លងទៅឆ្លងមក ។

ឆ្លៀត កិ. រំលែកពេលធ្វើកិច្ចការផ្សេងៗ, លួចល្បាក់ធ្វើ ។

ឆ្លៀវឆ្លាត គុ. ឈ្លាសវៃ (ម. ក. ឈ្លាស) ។

ឆ្លៀវឆ្លាស ន. ពាក្យប្រើក្លាយមកអំពីពាក្យ : ឆ្លៀវឆ្លាត (ម. ក. នោះ) ។

ឆ្លេ ប. ពាក្យសម្រាប់និយាយផ្សំនឹងពាក្យឆ្លា : ឆ្លេឆ្លា ពីឆ្លាចុះឆ្លាឡើង, ស៊ុះស្វាដោយស្ងំ ។

ឆ្លែក គុ. ចម្លែក, ផ្សេងដោយឡែក, ដែលមិនធ្លាប់ប្រទះ មិនធ្លាប់ឃើញ : ផ្កាឆ្លែក, មនុស្សឆ្លែក (ម. ក. ចម្លែក ផង) ។

ឆ្លោង ន. ឈ្មោះអំពើធ្វើឲ្យមនុស្សឈឺ ដោយទះកំផ្លៀងនឹងស្លាមជាតនៃដែលជាន់ដែលរាល់ : គ្រូឆ្លោងធ្មប់ ។

ឆ្លៅ គុ. ដែលល្អស្រស់ : ទោមឆ្លៅ (ប្រើតែក្នុងកាព្យ) ។

ឆ្លាំង ន. ឈ្មោះត្រីរ៉ស់មួយប្រភេទ សណ្ឋានប្រលេះ តែតូចជាងត្រីប្រលេះ ។

ឆ្វ ន. ស្នូរទឹកហូរប៉ះនឹងសម្រាស់ជាដើម (ម. ក. ឆ ឬ ឆ ១ ២. ផង) ។

ឆ្វង់ គុ. ដែលក្លិនធុះផ្សិតឆ្អាប់ : ទឹកក្លាឆ្វង់ ។ និយាយថា វ៉ង់ ឬ ហ្វង់, ឈ្ងុង ក៏មាន (ម. ក. ចាំងនេះផង) ។

ឆ្វា ន. ស្នូរសំឡេងក្អួតខ្ញុំ ឬទង្រ្គាយយំដោយជាប់បន្លំជាដើម ។

ឆ្វាក ន. (ម. ក. ខ្វាក) ។

ឆ្វាក់ កិ. ចងក្រឡាក់ខ្សែ : ឆ្វាក់ខ្សែនឹងបង្គោល ។

ឆ្វាង ន. ឈ្មោះចំណោទលេខជាតំរួសមួយប្រភេទ ។

ឆ្វាច ន. ស្នូរកាំជ្រួចដែលស្ទុះឡើងទៅលើអាកាស ។

ឆ្វាត់ឆ្វៀល ឬ ឆ្វៀលឆ្វាត់ កិ. វិ. ដែលហើរក្រឡឹងក្រឡាក់ទៅមក : ខ្វែងនិងប្រមង់ហើរឆ្វាត់ឆ្វៀល ។

ឆ្វាត់ឆ្វែង កិ. វិ. ដែលខ្វាត់ខ្វែង : ហើរឆ្វាត់ឆ្វែង, ប្រាជ្ញហើរឆ្វាត់ឆ្វែងកចំណី ។

ឆ្ងាយ *គុ.* ពុំនៅជិត : *ឆ្ងាយខ្សែ* ជាដើម ។ *ឆ្ងាយដៃ ឆ្ងាយជើង* បញ្ចេញអាការខ្ជិល, ដើរ ដូចគេឆ្ងាយ ។ *រត់ឆ្ងាយជើង* រត់បញ្ចេញទំនងលើកខ្ពស់ៗ ឡើងដូចគេឆ្ងាយ ។

ឆ្ងៀល *គុ. កិ.* ដែលក្រឡៀងជុំវិញ : *វៀចឆ្ងៀល, វង្វេងវៀចឆ្ងៀលក្លួនខាត់* ជាដើម ។

ឆ្ងៀលឆ្ងាត់ *គុ. កិ.* (ម. ព. *ឆ្ងាត់ឆ្ងៀល*) ។

ឆ្ងេង *ន.* ទីទៃពីស្លាំ ។ *មនុស្សឆ្ងេង* គឺមនុស្សដែលនិយាយឬធ្វើការអ្វីមិនចុះបែប ។

ឆ្ងេះ១ *ន.* ឈ្មោះដើមមានគឺសសម្រាប់ដាក់ពុតប្រហុក ពីរជាក់ (ហៅតាមទម្លាប់ដោយស្រុក) ។

ឆ្ងេះ២ *ន.* ស្មៅទៅដែលរគ្រោះគ្រុះ ។

ឆ្ងែល *គុ. កិ.* ដែលហើរក្រមែលបណ្ដើរ គត់មើលបណ្ដើរ, ហើរហាក់ផ្អៀងផ្អង : *ហើរឆ្ងែល* ។

ឆ្អន់ *គុ.* ឬ *កុ.* ក្រាស់, ច្រើនក្រើចាច់ពីរសព្ទរបស់ពាក្យ *ជិត* និង *ឆ្អែត* : *ជិតឆ្អន់, ឆ្អែតឆ្អន់* ។

ឆ្អល់ *គុ.* ឬ *កុ.* ចល់ចល់; ដែលចល់ចល់ក្នុងពោះ : *ឆ្អល់ពោះ, ពោះឆ្អល់* ។

ឆ្អាប *គុ.* ដែលមានរសជាតិអាក្រក់ជាប់ឆ្អើម : *ក្លិនឆ្អាប, សម្លឆ្អាប* ។

ឆ្អិត *គុ.* ល្អិត, ល្អួត, ទិត : *ក្លិនក្រអូបឆ្អិត* ។

ឆ្អិន *គុ.* ទីទៃពីឆៅ គឺត្រូវ ដែលចម្អិនហើយ : *បាយឆ្អិន* ។ *ឆ្អិនឆ្អៅ* ហួតហែងស្រអាប, ដែលពាល់ចិត្តណាស់ ពិតពិត, ហួតហែង ។ *ចាស់ឆ្អិន* ចាស់ដែលមានសម្បុរបរិសុទ្ធ ។ ហួតហែង (ពាក្យសម្រាប់ជ្រើសក្នុងកាព្យ) ។

ឆ្អឹង *ន.* អវយវៈរឹងដែលមានក្នុងកាយសត្វលោក ។

ឆ្អឹងជំនីរ *ន.* ឆ្អឹងទាំងពីរខាងដែលជាប់ពីឆ្អឹងខ្នងមក ។

ឆ្អិស *កុ.* ដែលតឹងពោះទ្រាំងព្រោះបរិភោគអាហារច្រើនពេក : *តឹងពោះឆ្អិស* ។

ឆ្អើម *គុ.* ឬ *កុ.* ខ្ពើម, ខ្ពើម ដោយរសជាតិឆ្អាបជា-ដើម : *ឆ្អើមពេកពល់ចង្អើរ* ។

ឆ្អើរ *កិ.* បង្អែបក្អាដោយដាក់លើភ្លើង ឲ្យភ្លើងពីក្រោម ដើម្បីនឹងទុកឲ្យបានយូរឬគ្រាន់តែឲ្យស្រស់ស្អាតទឹក : *ឆ្អើរត្រី, ឆ្អើរសាច់* ។ *ដេកឆ្អើរភ្លើង* ដេកលើដំណេកដែលមានភ្លើងកម្ដៅពីក្រោម ។ *គុ.* ដែលឆ្អើរស្រេចហើយ, ដែលឆ្អិន, ដែលក្រៀមដោយឆ្អើរ : *ត្រីឆ្អើរ, សាច់ឆ្អើរ* ។

ឆ្អើសឆ្អើម *គុ. កិ.* ឬ *កុ.* ឡប់ឡើម, ដែលស្លាក់ស្មើរ : *ស៊ីឆ្អើសឆ្អើម, កាត់ការឆ្អើសឆ្អើម* ។

ឆ្អេះ *កុ.* ដែលមានក្លិនក្រពុលភ្លោះ ស្មើរព្រោះស្មើរ

ស្អុយ : *ក្លិនឆ្អេះ* ។ *កិ.* ស្បើចក្រៀម, ចុះឆ្អេះ : *ឆ្អេះទឹក-ប្រហុកណាស់* ។

ឆ្អែង *ឧ.* ពាក្យសម្រាប់និយាយផ្សំជាមួយនឹងពាក្យឆ្អឹង : *ឆ្អឹងឆ្អែង* គឺឆ្អឹងដែលមានសាច់បន្តិចបន្តួចជាប់នៅ ឬឆ្អឹងដែលសេសសល់បន្តិចបន្តួច ។

ឆ្អែត *គុ.* អស់ឃ្លាន, អស់ស្រេក, បានបរិភោគហើយ, ស្រេចការបរិភោគហើយ, គ្រប់គ្រាន់, បរិបូរ ។ *ឆ្អែតឆ្អន់* ឆ្អែតបរិបូណ៌ពិតប្រាកដលស់ដល់ទំនេរលែងត្រូវការបរិភោគទៀត ។ *ឆ្អែតឆ្អល់* ឆ្អែតក្រៃពេកឆ្អល់ពោះ ។

ឆ្អៅ *គុ.* ឆៅ, ក្រាល : *ក្រហមឆ្អៅ, ក្រាលឆ្អៅ* ឆ្អៅក្រហមក្រាលទាំង ។ *ខ្លោចក្រាលឆ្អៅ* ឆ្អៅក្រហមក្រាលខ្លាំង ។ *ឆ្អិនឆ្អៅ* ហួតហែង : *គំនិតឆ្អិនឆ្អៅ* ។